

FØRSTEUDGAVE

TRYK

FÅ DET NU IND I HOVEDET

Liam Wulff Marending

Isabella Burgard Munk

Witness Me, Mars

Silas Korsbech

Blue

Feline Flytkjær Broersma

Velkommen til TRYK, Vejles Ungemagazin.

Her har vi fokus på fællesskaber. Vores formål er at vise ting der kan være svære, når man er ung, og samtidig samle ligesindede mennesker.

I magasinet vil du bl.a. finde kunst, litteratur og musik, og vi arbejder på at tilføje flere ideer og gode historier til TRYK.

Hvis du har, eller kender nogen der har en historie der mangler en stemme, så send dit indhold til: indhold@tryk.nu

Magasinet er skabt af Oliver Poulsen og Liam Mareending, med hjælp af Pernille Madsen (Takeoff/Vejle Kommune), Hege Dalsgaard (Kunstkompas.dk), Ungekulturhuset Værket og de seje unge mennesker, der har bidraget med deres indhold.

**Tak
for
jeres
hjælp!**

- **Skævheden - og dens eksistenser**

Liam Wulff Mareending

- **Hel tæt på med Witness Me, Mars**

Witness Me, Mars

- **Reintegration**

Isabella Burgard Munk

- **Hvorfor spille tid på kunst?**

Silas Korsbech

- **Static**

Blue

- **Går i ring**

Liam Wulff Mareending

- **Eye See All/Useless/Hanging With My Friends**

Feline Flytkjær Broersma

Forord

En måde at give slip på normerne, kan være at åbne op for litteraturen, hvor det ikke handler om at vise kun det bedste af sig selv, men også de grimme sider af livet, kærligheden og samfundet. At sætte ord på papir, der får andre til at tænke og tolke. I et samfund, der er skruet sammen til at vi skal præstere, ikke må føle for dybt og altid skal klare os, er litteraturen et fristed. Digtenes verden er et sted drevet af følelser og stemninger, frustrationer og ikke mindst glæde. Ting der ofte ikke er plads til i samfundet.

For mig har det at skrive været en vis form for frihed. Utallige tekster og digte er blevet skrevet, men aldrig vist til nogen. For mig er det en måde at få ro på tankerne og komme ud med følelser. At dele tekster er en måde at opnå forståelse for andre. Skrive følelser ned og vise dem, kan være nemmere end at sætte ord på dem i en samtale. Når man deler et digt, deler man også en del af sin sårbarhed. Jeg ser det som styrke at kunne dele noget med mennesker, både dem, der kan relatere og føler sig forstået af digteren, men også dem, der har brug for indsigt i en sindstilstand eller stemning. Udoover det, bliver et digt tolket på en lidt forskellig måde med hver person, der læser det. Det kan have en hel anden betydning for mig, der skriver det og for en fremmed person, der læser det.

På samme måde kan man tale om kunst, eller mode. Det er en måde at udtrykke sig og vise, hvem man er. Det er lige netop det, vi skal have mere fokus på; at opfordre unge mennesker til at stå ved sig selv og sine interesser og ikke være bange for at skille sig ud.

Som
en af
skævhedens
ikke helt hele
eksistenser
bevæger jeg mig
rundt i den af alkohol
lugtende menneskers nat.
Måske er det bare sådan de
ser mig, som min skævhed, hvis
overhovedet de ser mig. Mine
tankers kanter
flyder sammen, ikke helt
symmetriske sidder de i mit hoved og
følger den lidt for lille, lidt skæve krop.
Og hvis man ser igennem mig, ikke
kommer tæt på, men holder en vis afstand,
fysisk men måske også psykisk, så virker
skævheden på mig som ødelæggelsen af ild. Den
deler mig op i mindre dele af mig selv og gør dem
ubrugelige. Mindre dele, som egentlig bare ender som
rester, som jeg ser i spejlet hver morgen og aften. Alle de små,
skæve dele, der er helt almindelige og dog så ulige, at de aldrig
passer til andre, eller mig selv. Og måske er det skævhedens
kunst at samle de små rester sammen til noget nyt, men
forsøger man at passe ind så svigter hovedet, fordi de ikke
symmetriske tanker og kanter kan ikke sættes sammen lige.
Måske kan de slet ikke passe sammen, så dele stikker ud og
gøres synlige for andre mennesker. I ødelæggelsen kan jeg
ikke skjule de skæve dele af mig og måske er det derfor, jeg langsomt
begynder at passe ind. Passe ind i den af alkohol
lugtende menneskers nat. Selv om det ikke at drikke er en af mine
skævheder, så vil der nok være en plads i natten, for ikke alle nætter lugter af alkohol.

Hel tæt på med Witness Me, Mars

EN TRYK ORIGINAL

Hvem er du?

Marcus: Godt spørgsmål. Som kunstner eller som person?

Hvad du har lyst til?

M: Jamen, som person hedder jeg Marcus. Jeg arbejder så meget, jeg kan, og jeg prøver at tjene de penge, jeg har mulighed for. Jeg bor med min bedste ven og min kæreste – det har jeg gjort siden august sidste år.

Jeg har to forældre og tre storebrødre, og et par nevøer. Jeg har boet i udlandet i 11 år, men er nu vendt tilbage til Danmark. Det dejlige land.

Hvordan var det at bo i udlandet?

M: Det var både fantastisk og hårdt. Jeg tror, folk spørger mest ind til Australien, men jeg har faktisk svært ved at huske det – vi flyttede dertil, da jeg var fire, og videre igen, da jeg var otte. Det blev hurtigt hverdag, og jeg fik en australsk accent. Jeg blev hurtigt bedre til engelsk end til dansk. Jeg passede godt ind – folk vidste ikke, jeg var fra Danmark.

Men i Sydkorea var det anderledes. Der skiller man sig ud, og selv hvis man taler sproget, bliver man aldrig rigtig set som én af dem. Jeg blev stoppet på gaden, folk ville tage billeder, røre mit hår – nogle gange uden at spørge. Det var sjovt i starten, men efter fem år blev det nok.

Så flyttede vi til USA, og det var virkelig fedt. Alting, det sker dér – koncerterne, energien. Jeg fik lov at prøve at skyde med gevær og alt muligt, selvom jeg egentlig ikke mener, man burde kunne det. Men USA var også der, hvor det begyndte at blive svært. Det var dér, jeg begyndte at skrive sange. Jeg havde det hårdt, og jeg tror, jeg havde ramt grænsen for, hvad der gav mening.

Hvad var det, der fik dig ind i musikken?

M: Jeg har spillet guitar siden jeg var otte. Jeg startede med at lære de nemmeste sange, jeg kunne finde – Ed Sheeran, Taylor Swift. Jeg havde en veninde, der var virkelig god til at synge, og så kunne jeg spille guitar, og så optrådte vi sammen på skolen og sådan noget.

Senere begyndte min storebror at synge, og så begyndte vi at optræde sammen til familiefester. Men så lærte han at spille klaver – og så han havde ikke brug for mig. Når folk spurgte, om jeg var med, så var jeg bare "ham der spiller guitar." Så jeg besluttede, at jeg også ville synge. Jeg var virkelig røv til det i starten – han havde jo øvet sig længere. Men så tænkte jeg: "Hvad kan jeg gøre, som han ikke kan?" Svaret var: skrive sange. Det havde han ikke prøvet, så dér kunne jeg starte før ham.

Når folk spurgte, om jeg var med, så var jeg bare "ham der spiller guitar."

Det var sådan det startede. Musik blev en måde at føle sig set på. Jeg lyttede til musik, hvor kunstnere satte ord på ting, jeg selv følte, og det føltes vildt at opdage, at jeg ikke var alene. Så begyndte jeg at skrive mine egne tekster – sange, jeg selv kunne relatere til.

Var det noget med du havde nogle sange?

M: Ja, der er "Pardon Me, Abandon Me." Ligesom mange af de sange, der kommer fremover, er det én, jeg har skrevet for længe siden – mellem 2017 og nu – men som bare har lagt på en fil et eller andet sted.

Den handler om en følelse, jeg havde, da jeg kom hjem til Danmark – tanken om, at det bedste, man kunne gøre for nogen, var at forlade dem. Den følelse af isolation efter mange år i udlandet. Det var vigtigt for mig, at sangen havde en svævende fornemmelse. Den måtte godt være tung, men ikke overvældende. Den skulle føles accepterende – som teksten også lægger op til. Jeg er virkelig glad for, at den er ude nu, og folk har taget godt imod den.

Hvad håber du, folk tager med sig fra din musik?

M: Hmm... Jeg håber, at folk tager dét med, som de selv har brug for. Der er ikke én rigtig måde at lytte til musik på. Men hvis jeg skal sætte ord på det, så ville det være fantastisk, hvis nogen kunne tage imod min musik, som jeg selv har taget imod de sange, der har inspireret mig.

Når jeg har hørt kunstnere sætte ord på følelser, jeg troede kun jeg havde, så har det givet mig en enorm trøst – jeg følte mig ikke alene. Hvis jeg kan skabe den følelse hos nogen andre, så er det det største for mig. At en, der føler sig alene, hører mine tekster og tænker: "Jeg kan ikke være den eneste, når han kan sætte ord på det her."

Hvor ser du dig selv om fem år?

M: Så er jeg 26. Jeg bor nok i Aarhus. Eller København, måske i Spanien eller Thailand. Jeg drømmer selvfølgelig om at kunne leve af musikken.

Men selv hvis jeg ikke er verdenskendt eller kan leve af det, så ved jeg, at jeg stadig laver musik – fordi jeg elsker det. Men hvor ville det være fedt at kunne spille rundt i Danmark og Europa. Og ja, den dag nogen genkender én på gaden som kunstner – det kunne altså noget. Men vigtigst af alt: at jeg stadig er mig selv. Hvis jeg om fem år stadig kan sige det, så har jeg gjort noget rigtigt.

Når du arbejder i studiet – hvad består de her "music sessions" egentlig af?

M: Først og fremmest: en helvedes masse kakao! Men også masser af ro, pauser og hygge. Nogle gange er vi i studiet 12 eller 14 timer, så det er vigtigt at kunne trække vejret og tage sig tid. En kvart times pause kan godt blive til en time – og det er okay, hvis man kommer tilbage i det rigtige headspace.

Når vi arbejder, handler det meget om kommunikation. Min producer, Neo, og jeg har begge mange idéer, der popper op så snart vi hører musik. Vi skal virkelig kunne snakke os frem til, hvad vi vil med sangen. Når vi gør det, fungerer det godt. Når vi ikke gør det, går vi i ring.

Det skete f.eks. med Pardon Me – vi brugte syv timer på et omkvæd, som bare ikke virkede. Vi havde ikke lagt en klar retning. Men et par dage senere vendte vi tilbage, snakkede det igennem, og så fandt vi melodien.

Det kræver også tålmodighed – især med mig selv. Når jeg glemmer teksten midt i en indspilning, kan det være frustrerende. Men så er det tilbage til pauserne og det gode humør.

Har du noget, du gerne vil tilføje her til sidst?

M: Ja. Tak. Tak til alle dem, der har hjulpet mig på vejen. Jeg har virkelig nydt processen. Jeg er så heldig at have en producer, som jeg både kan se øje til øje med musikalsk – og som jeg også bare kan hygge mig med.

Og så er der Charlie – min social media manager – som har gjort hele den del meget nemmere. Det er det, jeg har frygtet mest i den her proces, og hun har virkelig taget presset af. Hun hjælper mig, støtter mig, og sørger for, at det hele hænger sammen.

Der er så mange mennesker, der har haft en finger med i spillet. Så selvom jeg står med sangene, så føler jeg mig bare som én brik i det hele. Jeg er virkelig taknemmelig for dem alle sammen.

Spotify: Witness Me, Mars
Instagram: @witness_me_mars

OLIVER

Vil du også
være med?

Reintegration

Det føles som om de snakker et fuldkomment andet sprog

Jeg kan ikke følge med

Jeg kan ikke forstå dem

Jeg er udlænding her

Min væremåde, min opvækst

Mine forskelle, der kvalificerer mig

Til forskelsbehandling

Ansvarlig, ordentlig, pligtopfyldende

Her er det dårlige ting

Her skal man pjække og ryge og drikke for at have et fælles samtaleemne

Her skal man bande for at snakke hverdagsdansk

“Du er som et barn i en voksens krop.”

“Du taler som min bedste - nej, oldemor.”

Jeg vil ikke gå imod mine kerneværdier

Men hvordan kan en enkelt udlænding tillade sig at komme her

Og rafle om, hvad der er rigtigt og forkert

Det er deres land

Det er deres kultur

Det er mig, der skal tilpasse mig

Men sådan er jeg ikke, ikke rigtigt

Jeg har prøvet

Jeg lover, jeg har gjort alt hvad jeg kan for at passe ind

Men jeg ødelægger alt

Medbringer en altomfattende tørke

Der suger sjov og liv fra enhver samtale

Jeg kan ikke forstå, hvordan man er menneske

Hvad jeg gør forkert

Så jeg holder mig væk

Jeg gør mit bedste for at være betænksom

Vil ikke være forureningen, der forhindrer deres fællesskab i at blomstre

Ensomheden er alligevel den bedste ven, jeg nogensinde har haft

Så jeg kan godt leve med den et år endnu

Jeg skjuler mig

Jeg har ærlig talt allermest lyst til at forsvinde fuldstændigt

Jeg skal være usynlig igen

Men tårer er en alarmklokke, der skriger efter opmærksomhed

De skal ikke se mig græde

De skal slet ikke se mig

Jeg vil ikke være “pigen med problemer”

Jeg vil slet ikke være nogen, hvis det betyder, at jeg er til besvær

De forfølger mig stadig - de gamle erfaringer og minder

Jeg troede, jeg var sluppet af med dem for længst

Nu har de indhentet mig igen

Denne gang har jeg ingen maske, der kan holde dem på afstand

Denne gang er jeg omringet af dommere, der alle kan se, når noget er galt

“Det svinger så meget med dig”

“Det ved jeg, og jeg hader det’

De holder sig allesammen væk fra mig

Ellers bliver de smittet af min sygdom

Min udlændingesygdom

Min sygdom der kommer fra et land, ingen af dem nogensinde har besøgt

Mit hjemland

En ødemark af tabte krige og krige der endnu ikke er tabte

Hver uskyldig blomst dækket af blod

Mit blod

Det er ikke et land jeg vil tilbage til

Men jeg savner forudsigeligheden

Jeg savner i det mindste at vide, hvem min fjende er

Livet var mere simpelt, da alting handlede om overlevelse

Livet ville være bedre, hvis ikke jeg var udlænding

Hvorfor spille tid på kunst?

Hverdagens tempo river timerne ud af vores kalender, mens vi haster fra studie til arbejde. Vores generation lever i en travlhed, som kan føles uundgåelig. I dette samfund med gråplettede bybilleder og dommedags varslene i medierne, kan det være svært at stoppe op. Men det er netop det jeg ønsker at gøre med disse ord. For blandt mylderet og tanke-ræset kan jeg selv finde tilflugt og ro i min kunstneriske praksis. Mange tænker måske at kunst-skabelse er noget svært, elitært eller kun for de "indviede". Jeg er fast overbevist om at alle mennesker rummer potentialet for kreativt virke og at denne skabelsesproces kan påvirke os på utrolige måder, måder der er svære at beskrive, men jeg vil alligevel forsøge.

Fremmedgørelse og kontrol

I vores dagligdag udfører vi arbejde, omend det er på en betalt arbejdsplads eller gennem et studie. Grundet arbejdets karakter i vores nuværende samfund er frugterne af vores arbejde ofte svære at se fysisk i verden. Hvis du bruger otte timer i Netto vil du forlade butikken når pappet er presset og butikken ryddet op, men næste dag roder der igen. Du får altså ikke mulighed for at opleve det arbejde du har udført, udover i tallene på din lønseddel. Men da de har en mere abstrakt form, laver vi ikke altid en direkte forbindelse mellem lønnen og arbejdet. Det kan skabe en fremmedgørelse fra arbejdet, der kan påvirke hverdagen negativt. Hvor kommer kunst-skabelse så ind i billedet? Jo en af kunstens kvaliteter er at det arbejde som du udfører for at skabe den manifesterer sig direkte i et fysisk objekt, et maleri,

en tekst, en skulptur eller video mm. Det objekt kan du nyde i dets helhed dag ud og dag ind som en lille totem af ophobet arbejde der kigger tilbage på dig. Derudover har du selv fuld kontrol over arbejdsprocessen og det færdige kunstværk, der er altså ikke nogen chef der rakker på dig om dit arbejdstempo eller kaster ekstra opgaver efter dig. Derfor bliver kunst-skabelsen et arbejdsomt frirum, hvori du selv er herre over næsten alt.

Mere end kontrol

Men hvorfor så kunst-skabelse, hvis det vigtigste er at have kontrol over sit arbejde? For at svare på dette må vi kigge nærmere på kunstens andre kvaliteter. For det første er kunsten et middel til selvrealisering, hvori refleksionen der er bundet til processen, udviklingen af teknikker og opfyldelsen af selvskabte mål alle bidrager til styrke en selv og bevidstheden om selvet. Gennem kunsten kan

man altså få en forståelse for sig selv og den verden, man lever i. Den refleksion, det kræver at skabe, flettes således ind i skaberens eget liv. Derfor kan kunsten være terapeutisk og en nøgle til at skabe orden i en ellers rodet verden. På den modsatte side kan kunst-skabelsen også være en ren æstetisk øvelse, hvori man er optaget af form, farver, komposition osv. Det skaber et rum hvor man kan leve afskåret fra den kaotiske verdenssituation eller en travl hverdag, kunsten kan gennem den rene æstetik altså bruges som en eskapistisk øvelse.

Social skaben

En anden karakter der findes i skabelsesprocessen er kunstneriske fællesskaber. Personligt er jeg elev ved BGK (Billed-kunstnerisk Grundkursus) Vejle og det kreative miljø vi har stablet på benene i dette skoleår er fantastisk at være en del af. BGK er et frirum, hvor vi udover den ugentlige onsdagsundervisning kommer og går som vi lyster i vores atelier. Det er et sted hvor man kan udvikle sin kunst og sig selv fri fra dømmende blikke. BGK er en legeplads for samskabelse og et mødested for dialog og sparring. Det er et frirum hvori grænser bliver rykket, mediummer bliver krydset og smilene kan blomstre. Personligt er jeg rykket langt ved bare at være i fællesskabet og har på det seneste både kastet mig over video og performance kunst, som jeg aldrig før har prøvet. Derfor vil jeg gerne slå et slag for at hvis du kære læser, ønsker at udøve kunst og rykke dig, så kan du læse mere om BGK på Vejle Musik og Kulturskoles hjemmeside.

Men denne artikel er ikke ment som ren reklame for BGK. Det egentlige budskab er at kunst er til for at blive skabt. De utroligt givende karaktertræk som kunst processen bærer præg af, kan berige hverdagen og livet i en utrolig grad. Derfor hvis, du kære læser, skal tage noget med fra denne artikel er det udsagnet "Skab kunst!" Uanset hvad du har af forventninger eller materialer, så gå i gang. Den bedste måde at starte på noget kreativt er altid at starte, så før pennen til papiret, måske dette papir udfyldt af mine ord hvis du ikke har andet. At være herre over hvilke objekter der findes i verden, er at blive fortælleren i dit eget liv.

Skab dig selv, skab kunst!

Silas Korsbech under performancen "At recitere mørket"
Fotograf: Amalia Sophia Marending

Static

Channel playing over the speakers
Static in my head
But between us is radio silence
You'd think we've never communicated before
Or that we spoke separate languages
The way that everything is clearer when we say nothing at all
You raise your voice
I stare at nothing in particular
You become analytic in you movements
I stay still
You raise your hand
I don't even flinch
You hesitate
It was never meant to hit me anyways
You don't understand why I say nothing
When in reality I have been speaking for years but it fell on deaf ears
I have been showing my struggle but learnt that my struggle was because of laziness
As if it was by choice
So instead I hide away in my room
Adamant that I can solve this on my own
But when I finally cave and ask for help
It's my fault for struggling and not ask before
Words never came easy when I spoke
Cause so many things were said in my head, that I couldn't translate properly and instead I go silent
Words once came easy written, because it was normal to use metaphors and describe the world that I once chose to live in
But now I'm trapped. Words don't flow like they once did.
I feel imprisoned in my mind
Rivers have run dry
Forests have rotted away
It's just quiet in this world that once was my escape
But silence can speak volumes
But maybe you don't know that
Cause this radio silence seems to have told you nothing

Blue

Går i ring

Liam Wulff Marending

Feline Flytkjær Broersma

Feline Flytkjær Broersma: Eye See All
Størrelse: 29,7 x 21 cm, Materialer: Grafit, tusch og blæk

“Eye See All” er det første kunstværk i en serie, der beskæftiger sig med naturen på surrealistisk vis - især med inddragelse af øjne som metafor for, at naturen “ser” og lever, selvom det er på anden vis end hos dyr og mennesker. Jeg opfatter selv “Eye See All” og de efterfølgende værker i serien som en hyldest til “Moder Natur”, da jeg er meget fascineret af kontrasterne i naturens uendeligt mange måder

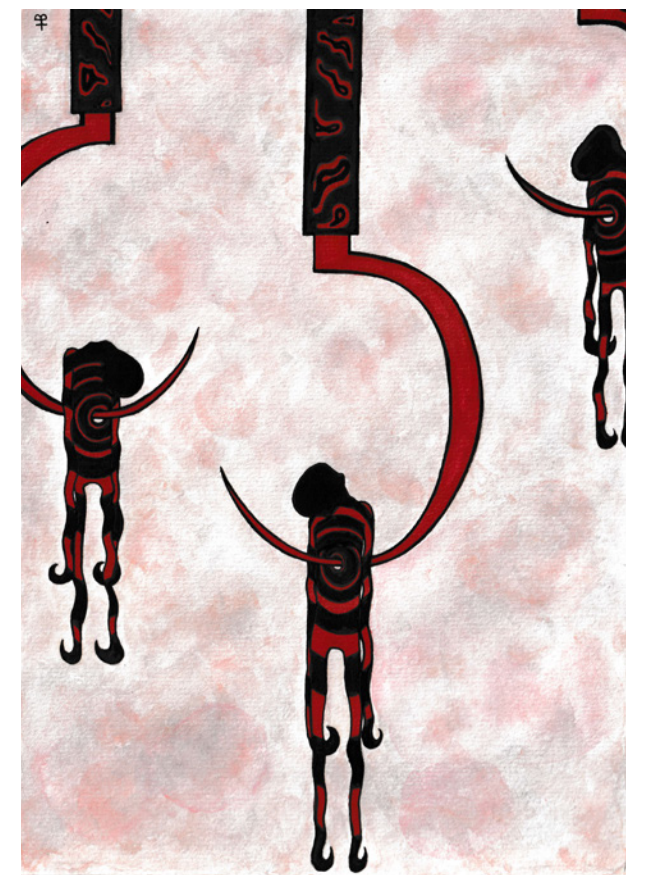
at være både harmonisk og altødelæggende på. Selvom “Eye See All” ikke direkte er et klimaværk, er der ingen tvivl om, at tanker vedrørende klimaforandringer alligevel har spillet en rolle i tilblivelsen af det; hvordan naturen “ser”, mærker og reagerer på menneskehedens skødesløshed. Måske er dét også grunden til, at jeg arbejdede på det i over et halvt år, før jeg var tilfreds med resultatet.

Feline Flytkjær Broersma: Useless
Størrelse: 21 x 14,8 cm, Materialer: Akvarel og blæk

Billedet over:
Du kigger faktisk på bagsiden af en tegning, der gik galt. “Useless” er resultatet af frustration. Hvis du ser nærmere, kan du endda ane ordet – som senere også blev titlen – skrevet med akvarel og indrammet i kulsort blæk, samt lidt andet irritabelt akvarel-splatværk. Jeg besluttede mig på den måde ikke for, at “Useless” skulle “blive til noget” – det skete bare, fordi jeg følte mig useless og gav mig til at sætte sure sorte streger. I løbet af de næste par uger begyndte et intuitivt surrealistisk værk med blandt andet et fabeldyr, tilfældige bogstaver og en deform måne med ansigt at tage form.

Billedet under:
“At hænge” har flere betydninger, og dobbeltbetydninger er interessante at eksperimentere med - især i kunst. Det er det, jeg gør i “Hanging With My Friends”, som er en tegning, der udforsker den side af venskab, hvor man forenes af det dårlige fremfor det gode. Bare med et ironisk twist. At lide i fællesskab er trods alt ofte nemmere end at lide i ensomhed.

Feline Flytkjær Broersma: Hanging With My Friends
Størrelse: 21 x 14,8 cm, Materialer: Akvarel og tusch

TRYK - fra unge til unge

FOTOGRAF: NICOLAI DAHL